

vost, podepsána řádně a nevadilo by, že jeden z podepsavších (Karel J.) byl právě osobou, které plná moc byla udělena, neboť podepisoval za firmu, nikoli jen za sebe. Zmocnitelem byla společnost, nikoli on. Podle této plné moci byl Ing. Karel J. zmocněn, by zastupoval společnost ve všech právních věcech u úřadů, zejména, by jménem společnosti vedl rozepře a aby za sebe ustanovil jiného zmocněnce podle svého uznání. Udělil-li tedy ve sporu, o nějž jde, za společnost procesní plnou moc Dr. Josefu J-ovi, jednal zcela ve smyslu své generální plné moci a zastupoval Dr. J. žalovanou společnost s plným právním účinkem, ovšem za předpokladu již uvedeného. Zbývá ještě uvážit, zda mohl generální plnou moc Karla J-a samostatně odvolat Richard J. starší. I k této otázce odpověděl rekursní soud správně, uznáv, že odvoláním plné moci jen jedním ze společníků, oprávněných ke kolektivnímu zastupování, není platnost a závaznost plné moci nikterak dotčena. Plnou moc obchodní udělenou veřejnou společností může odvolat zase jen společnost, tedy jen ten, kdo jest povolán jednati za společnost, při kolektivním zastupování tudíž jen společníci k tomu oprávnění, nikoli jednotlivý společník. Období výjimečného předpisu čl. 104 obch. zák. o odvolání prokury nelze použít. Pokud tedy nebyla generální plná moc řádně odvolána, byl by z ní Karel J. za uvedeného předpokladu stále oprávněn a nebylo by mu lze vytýkati obmyslnost. Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, nebylo třeba, aby rekursní soud prováděl důkazy o odvolání plné moci Richardem J-em starším, neboť nebylo tvrzeno, že byl v rozhodné době oprávněn samostatně společnost zastupovati, aniž, že se odvolání plné moci stalo způsobem již zmíněným. Nestačilo-li však rekursnímu soudu zjištění popřené pravosti podpisu Richarda J-a st. pouhým srovnáním s jeho podpisem na plné moci, udělené Dr. Vojtěchu K-ovi v jiném sporu, byl oprávněn, by nařídil provedení dalších důkazů.

Čís. 10052.

Domáhal-li se žalovaný prodloužení lhůty k žalobní odpovědi a jen pro případ, že by žádosti nebylo vyhověno, »z opatrnosti« popřel celý obsah žaloby a navrhl její zamítnutí, lhůta k podání žalobní odpovědi byla pak prodloužena a žalovaný v prodloužené lhůtě nepodal žalobní odpověď, jest vyhověti návrhu na vynesení rozsudku pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 26. června 1930, R II 228/30).

Soud první stolice vyhověl žalobcovu návrhu, by byl vynesen rozsudek pro zmeškání žalobní odpovědi žalovaným, a uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Do rozsudku pro zmeškání stěhuje si žalovaná strana jen proto, že podle jejího názoru nenastalo zmeškání, protože prý dne 8. ledna 1930, tedy včas, podala žalobní odpověď. S tímto jejím názorem nelze však souhlasiti. Tímto přípravným spisem žádala stěžovatelka o prodloužení lhůty k podání žalobní odpovědi o tři týdny, protože si prý v původní

lhůtě právní zástupce nemohl opatřiti potřebné informace, návrh zevně jako žádost o prodloužení lhůty poznačila a jen »z opatrnosti« popřela děj žalobní. Protože jí žádané prodloužení bylo povoleno a následky zmeškání tehdy nenastaly, nelze jinak, než míti za to, že ani žalovaná, a ovšem ani soud ono podání — jemuž bylo vyhověno, — za odpověď na žalobu nepovažovaly, ba žalovaná uváděla právě za důvod své žádosti, že žalobní odpověď ani podati nemůže. Jestliže tedy ani v prodloužené lhůtě žalobní odpověď nepodala, právem vyhověl procesní soud návrhu žalobkyně a vydal rozsudek pro zmeškání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení zcela správně vyložilo účel a právní význam žádosti žalovaného společenstva ze dne 8. ledna 1930, že se jím domáhala žalovaná strana prodloužení lhůty k podání odpovědi na žalobu a jen pro případ, že by žádosti nebylo vyhověno »z opatrnosti« popřela celý obsah žaloby a navrhla její zamítnutí. Tato část podání však byla jen eventuální a při rozumném výkladu souvislosti celé žádosti nelze jejímu doslovu rozuměti jinak, než, že eventuální návrh byl učiněn jen za předpokladu, že by žádosti o prodloužení lhůty k odpovědi soud nevyhověl a že by mezitím lhůta k odpovědi uplynula.

Čís. 10053.

Žalováno-li o náhradu za to, že žalovaný užíval žalobcových místností bez právního důvodu, nelze povolití zájemné popsání vnesených svršků podle § 1101 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, R I 407/30).

Majitel domu domáhal se na žalovaném náhrady za to, že žalovaný užíval místností v žalobcově domě bez právního důvodu. Návrhu žalobce, by mu bylo proti žalovanému povoleno zájemné popsání svršků, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y : Zájemné popsání jest podle své povahy prozatímním opatřením a mělo by tedy býti zásadně povoleno jen za podmínek v exekčním řádě pro prozatímní opatření stanovených. Výjimkou z toho jsou předpisy dvorního dekretu ze dne 10. dubna 1837 čís. 189 sb. z. s. a ze dne 3. listopadu 1819 čís. 1621 sb. z. s., jichž platnost nebyla třetí dílčí novelou dotčena. Podle těchto dvorních dekretů stačí, byla-li podána žaloba o zaplacení nájemného a v ní, nebo po jejím podání za zájemný popis žádáno. Tu jej má soud bez dalšího povolití, aniž by zkoumal, zda jsou splněny podmínky exekčního řádu čili nic. Avšak cit. předpisy omezují toto oprávnění na pronajímatele a předpokládají, jak již bylo podotčeno, žalobu o zaplacení nájemného. Ani té ani oné podmínky tu není. Ze žaloby vyplývá, že se nežaluje o nájemné, nýbrž o náhradu